

6 Οκτωβρίου 2012

Η βυζαντινή μουσική και η Ορθόδοξη πολιτιστική κληρονομιά ως ψηφίδες της εθνικής αυτοσυνειδησίας των Ελλήνων σύμφωνα με τον λογοτέχνη Στρατή Μυριβίλη

[/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Ορθόδοξη πίστη](#)

Δεν υπάρχει αμφιβολία, πως ο αιώνας που περνάμε είναι ένας αιώνας ακατανοησίας. Αν ήμουν ιστορικός, θα τον ονόμαζα «Αιώνα του Βαβέλ». Οι

άνθρωποι έχουν μπερδέψει το νόημα των λέξεων, που επί πολλούς αιώνες εξέφραζαν μίαν ορισμένη έννοια και δεν γίνεται πια να συνεννοηθούν. Όλοι κουβαλάμε πέτρες για τον νέο πύργο της Βαβέλ, που είναι ο μηχανικός πολιτισμός μας. Μεγαλοφυής και θρασύς πολιτισμός, που χτίζει τον πύργο του ενάντια στο Θεό. Τον πύργο τον πελώριο και τρομερό, που είναι έτοιμος να σωριαστεί πάνω στα υπεροπτικά κεφάλια των κτητόρων του, και όλοι ακούμε από τώρα να τρίζουν τα ατσαλένια θεμέλια του. Ζούμε σε μίαν εποχή φουρτουνιασμένη από γεγονότα, ιδέες και πράξεις αντιφατικές, που συνταράζουν την ανθρώπινη ψυχή και την γιομίζουν πότε με φρίκη και πότε με αυτοθουμασμό. Η ζωή και ή ευτυχία των ανθρώπων είναι πια έρμαιο και παιχνίδι στα χέρια των φοβερών δυνάμεων, που ο ανθρώπινος νους αποσπά μια προς μια από το απέραντο μυστήριο της Δημιουργίας του Θεού, και στο τέλος τις εξαπολύει ενάντια στην ίδια του την ύπαρξη. Μέσα σ' αυτή τη θύελλα του πνεύματος, του ατσαλιού και του αίματος, κάθε άτομο, όπως και κάθε έθνος, αγωνίζεται με όλα τα μέσα που διαθέτει να κρατηθεί όρθιο, να μη σαρωθεί από τον ανεμοστρόβιλο, να μην πέσει. Γιατί αλίμονο αν πέσει. Ξέρει τώρα πως από πάνω του θα περάσει ολόκληρη η αγέλη των έξαλλων ανθρώπων και των απάνθρωπων μηχανών, και θα τον λιώσει. Θα τον εξευτελίσει πρώτα ως το τελευταίο όριο της αντοχής του, και στο τέλος θα τον εξαφανίσει. [\(περισσότερα...\)](#)